

ВЛАСТА МЛАДЕНОВИЋ

ПЕВАЊЕ УЗ МАТИЦУ

БОЖЈИ ЗНАЦИ, ХОДОЧАШЋЕ, ПОЕЗИЈА
(У Манасији)

Не само да верујем,
него и знам,
Бог је апсолут;
и видим пут,
кроз зид, храм
што светли у мојој души;
и чујем цвркул
птица на небу,
негде иза облака.

Свет се руши,
али још има наде.
погледом подижем
камене громаде;
визија моја није лака
и, где чуда,
буди се, устаје трава.
Поезија је светлост,
све пише у ваздуху,
Богу слава.

ЛИРИКА ЈУЖНИХ КАРПАТА

(Драинчева коб
и певање на балканској ветрометини)

Тамо нећу, овде ме не желе,
куд да се денем,
ој, планино, старино, леле,
по теб ходим, на врх се пењем.

Стрма је узбрдица,
а крила немам да полетим,
не мари, не мари,
к мени силази соко-птица.

Ја сам снег бели
на Карпатима јужним,
завијају вукови моји верни,
зову ме гласом тужним.

Упркос свему, опстаје песма,
дух места никад се не сели,
да слободно певају
могу само усамљени и смели.

У БЕСПУЋУ ЈЕЗИКА

(За Илеша Фехера, преводиоца)

И ништа више,
Ништа није као пре,
сећање је божји дар
И опомена у исто време.

Све је тако далеко,
није песник оно што је рекао,
него што чини,
сенка коју прати у даљини.

Бледо је небо
спуштено над равницом,
сам у бескрају,
вучем књиге,
тешке таљиге.

Све је бесмислено,
о моја погрбљена сено,
тишина једино има сврху
и сан у који тонем,
гласан а нем.

У ХРЕСТОМАТИЈИ КРУПАРЕ

У смирај дана,
ево ме на северу Бачке,
бескрајна поља равна,
где звезде језде,
трепере сјајне тачке.

И ја имам свога ата,
лирски ветар са јужних Карпата,
што ме носи,
што ме витла
изнад сваког зла.

Ја сам само папир
који дрхће на ветру,
али у Душанову,
у старој Крупари
пронађох свој мир.

ПОВРАТАК У ОСАМДЕСЕТЕ

(Крупара, са Ђорђем Кубурићем)

Прошлост је једино извесна.
враћам се у осамдесете,
у пределе белог сна,
исписан црвено-црном бојом сете.

„Најлепше певају заблуде”,
пристао бих да се врате,
„пристао бих све што хоће”,
само да ме се љубави сете.

Нека ме сенке прате,
нека ми прете,
суде, тишином стрељају,
ја и даље држим песнички час.

Јер, умирати док се пева
велика је част,
све су моје песме посвете,
па ако се сете, сете...

Остају чињенице,
ако ништа више,
Бог све чита,
он зна шта пише.